

Веснъанки

I

Дивувалъ јила,
гом се тајутъ стиги,
гом леди ширши ве
на широкій ріці?

Дивувалъ јила,
гом так слаще вона,
де тој леїт брест,
што гемом превіва?

Дивувалъ јила,
гом се Краина јила
намиваєть тенісом
отиває што днова?

Дивувалъ јила,
як поспіх над стиг
прокищущись Квітки
да пажущі згребі?

Дзупула на них
вітером і чест леваш
і пласти вівала
стіг листами на них.

Покишиши Квітки,
потує Клім, Гліміс;
шурва-бурва пројела,
вони знов підівшась.

І најзумніше над тим
дивувалъ јила,
що на цвіт тој згребі
в неї сині пі.на!...

27/IV 1880.

II

Уришів! Благодатна сла хвиля юминає,
природу російсьна я зрон пропишає,
жде спрагна јила и лодотворної хвіль живи
і вітер над нею гуває сільянів
і з яходу гема я хвара лєтиш—
Уришів!

Уришів! Тајна зрон пропишає народи;
ласуть благодатна я хвиля надходитъ?...
Мілійони гекајутъ шансіврі јими...
Ті хвари - и мілою обдушили тіни,
што людкість, шо Краина весна обновить.
Уришів!

15/V 1881

III

Уре сонікко,
чумихаєща

кесо јаснеје,
зточіть пісеньку
шайбопоногох,
затонутими десь
в дежні-мужини
Кримсталевого
океану....

Вітань,
вітань орагу! Віче
пронум вітри,
проклинив мороз,
віче прояснила жна!
Льубо дихає
воздух леготою;
мот у гіврим,
що зену буцітва,
в груди наділо
б'єт зморозаја,
мовдаја кров,—
так і груди речій
диче-звігаје
мов зупною,
стивуширою.

Вітань орагу, вітань,
сій в насамвій час
житиє жито!
(трепетом льубви
нати широкої
обіже юго,
Крові теніюју
на Корсікі юго,
оберітільво
виростить юго!

Леј брати, в Кого
серце штеје,
руки шльпії,
зунка генпая,—
проклидајтесь!
Вітаньте, сухаје
вісночного
покинку венії!
Сіте в головах
мисли волниї,
в серцях шадоду
братолубія,
в грудях сінівість
до венікою
богу да добре,
шагальте і болту віх!
Ліле! На пухкіу,
на тіну рілку
внашуть сімена
мисли ванної!